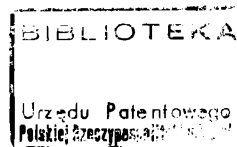

Warszawa, 3 marca 1934 r.

Dz. 3/00

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 19430.

Kl. 55 c, 2.

Papeteries Navarre Société Anonyme
(Lyon, Francja).

Sposób przygotowywania celulozy, przeznaczonej do wyrobu papieru klejonego.

Zgłoszono 11 kwietnia 1933 r.

Udzielono 27 listopada 1933 r.

Pierwszeństwo: 22 kwietnia 1932 r. (Francja).

Klejenie papieru przeprowadza się obecnie różnymi sposobami.

Sposoby te dzielą się na dwie grupy.

Sposoby pierwszej grupy zwane „klejeniem w arkuszach” polegają zasadniczo na przepuszczaniu gotowego arkusza papieru lub arkusza w ciągu fabrykacji przez roztwór odpowiedniego środka, którym arkusz nasycy się; można również nasycać arkusz papieru zapomocą przeprowadzania po nim wałka, pokrytego odpowiednią substancją, lub zapomocą rozpylania tej substancji na arkuszu.

Sposoby klejenia papieru w arkuszach wymagają specjalnych dodatkowych zabiegów, a prócz tego otrzymuje się dużo odpadków, poza tem są uciążliwe i zostały już prawie wyparte przez sposoby drugiej grupy, zwane „klejeniem w masie”.

Sposoby te polegają na dodawaniu do masy papierowej odpowiedniej substancji, zwykle żywicy, podczas jej przygotowywania. Sposoby te przeprowadza się w kilku okresach.

Pierwszy z nich polega na doprowadzaniu produktu klejącego do stanu dokładne-

go sproszkowania przed wprowadzeniem go do miazdżarek. To uprzednie sproszkowanie uskutecznia się rozmaitemi sposobami, różniącymi się od siebie zasadniczo, ponieważ według jednych z nich osiąga się to sproszkowanie środkami czysto chemicznymi, podczas gdy według innych sposobów wraz ze środkami chemicznymi używa się środków mechanicznych, a jeszcze inne sposoby są prawie całkowicie mechaniczne.

Sproszkowany produkt klejący wprowadza się następnie do miazdżarek i dodaje się produktów kwaśnych, zwykle siarczanu glinowego, który ma za zadanie strącenie produktu klejącego i ustalenie w cieczy odpowiedniego stężenia jonów wodorowych, umożliwiającego utrwalenie strąconego osadu na włóknach papieru; utrwalenie to według dotychczasowego stanu nauki przypisywane jest siłom elektrostatycznym.

Utrwalenie to powinno być dostatecznie mocne tak, aby produkt klejący nie wydziełał się przez odciekanie na płótnie maszyn.

Po przeprowadzeniu do suszarni produkt klejący zmiękcza się i dzięki stopieniu utrwała się ostatecznie na powierzchni włókien.

Pomimo doskonałości, jaką sposób ten osiągnął obecnie, jest on z wielu względów niedogodny. Stosowana ogólnie żywica barwi lekko papier na żółto, sproszkowanie produktu klejącego wymaga specjalnej uwagi. Utrwalanie produktu klejącego na włóknach możliwe jest jedynie w środowisku o ściśle określonej kwasowości i należy bacznie czuwać, żeby podczas wytwarzania arkusza stężenie jonów wodorowych było stale jednakowe. Kwasowość ta powoduje znaczne osłabienie materiału, przyczem przeszkadza ona oczyszczaniu papieru, któreby się mogło lepiej odbywać w środowisku obojętnym lub alkalicznym. Jeśli przypadkowo kwasowość stanie się nadmierna, to może na tem ucierpieć trwałość papieru. Obecność zanieczyszczeń alkalicznych, ro-

dzaż wody, i t. d. czynią wynik tego utrwalania produktu klejącego mniej lub więcej przypadkowym. Słowem sposób ten wymaga znacznego dozoru, niszczy materiał i obniża jakość papieru. Zgodnie z niniejszym wynalazkiem można całkowicie usunąć te niedogodności, opierając się na zupełnie innej zasadzie, to jest przenosząc zabiegi klejenia do fabryki celulozy.

W ten sposób fabrykant papieru zostaje całkowicie uwolniony od kłopotów klejenia.

Według niniejszego wynalazku uprzednie klejenie celulozy chemicznej lub mechanicznej uskutecznia się zapomocą jednej lub kilku substancyj, które można utrwaląć na włóknach podczas wytwarzania miazgi papierowej, nawet jeśli środowisko jest obojętne lub alkaliczne.

Według wynalazku można np. dodawać nieco parafiny do celulozy bądźto w postaci emulsji, dodawanej do celulozy przed jej przejściem przez prasę do wytwarzania arkuszy, bądźto w stanie emulsji lub roztworu albo w stanie stopionym zapomocą natryskiwania lub wprowadzania zapomocą wałka lub jakiegokolwiek ruchomego wózka podczas przechodzenia celulozy przez prasę wytwarzającą arkusze celulozy.

Ilości procentowe materiałów klejących, dodawane do celulozy, mogą się oczywiście zmieniać, zależnie od pożądanego stopnia klejenia.

Zresztą przy wyrobie papierów można dowolnie dodawać zmienne ilości celulozy, zmieszanej uprzednio ze środkiem klejącym.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób przygotowywania celulozy chemicznej lub mechanicznej, przeznaczonej do wyrobu papieru klejonego, znamieny tem, że do celulozy dodaje się pewną ilość parafiny.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że parafinę w postaci emulsji lub

roztworu wprowadza się do celulozy, zawieszanej w wodzie.

3. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że parafinę wprowadza się do celulozy podczas wytwarzania z niej arkusza lub do arkusza zupełnie gotowego, przy czem parafinę wprowadza się bądźto w stanie emulsji lub roztworów, bądźto w

stanie stopionym, zapomocą natryskiwania lub nasycania przez powlekanie.

Papeteries Navarre
Société Anonyme.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.